

[Statsministeren.]

gen i Sønderjylland, og en Bestanddel af de forskellige Erhvervsgrupper, som det ærede Medlem ganske ser bort fra.

Man siger, at de Udtalelser, jeg har fremsat, er en Skuffelse. Det blev forstærket nu, som sædvanlig kan man vel sige, til Slut af det ærede Medlem Hr. Holstein. Jeg har ikke tænkt paa at smøre den sønderjyske Befolkning om Munden med kønne Talemaader. Det vilde ganske vist være lettere end at sige Sandheden. Men jeg har foretrukket at sige dem, som det er, at den danske Stat har ikke ubegrænsede Midler at raade over, og den danske Stat har bragt de og de Ofre i de Aar, der er gaaet, og jeg har sluttet med, at den danske Stat maa fremdeles være villig til at bringe særlige Ofre, gennemføre først Krise-lovgivningen og derefter de Særforanstaltninger, Situationen kan gøre rimelig. Hvis det skuffer Folk, faar jeg finde mig deri, men det er, hvad man er i Stand til at byde, hvis man ikke vil føre ansvarsløs Tale.

Dette være sagt ogsaa til det ærede Medlem Hr. Lorentzen, som ogsaa i Dag luftede sin Forargelse. Det ærede Medlem talte om et Tal, jeg har nævnt, 63 Millioner, og sagde, at det kun skulde være 59. Det skal jeg undersøge. Jeg har faaet det fra det Sted, hvor man faar de Tal fra; jeg gik ud fra, at det var rigtigt, men skulde der være en Fejl deri, skal jeg senere faa det rettet. Jeg skal nok faa det undersøgt, men jeg har ingen Grund til at tro, at det er forkert.

Endelig har det ærede Medlem Hr. Holstein altsaa nu i Dag gjort nogle Bemærkninger og erklæret, at der er ikke ført anden ansvarsløs Tale end den, jeg har ført. Ja, ja, hvis der bare aldrig blev ført mere ansvarsløs Tale, saa det bedre ud i Danmark, end det gør. Der er ført megen ansvarsløs Tale, ikke mindst om Forholdene i Sønderjylland, naar man stillede i Udsigt for den sønderjyske Befolkning, at al dens Gæld skulde blive overtaget af Staten, eller man vilde møde med 300 Mill. eller 400 Mill. Kr. eller endnu flere Millioner Kroner. (*Holstein*: Det er aldrig sagt her i Salen!). Hvis det ærede Medlem ikke kan tie stille, medens jeg taler, maa jeg vel finde mig i det, men det vilde dog være rimeligt, at han gjorde det. Jeg har ikke sagt noget om, hvorvidt det er blevet sagt her i Salen, men der er nævnt saadanne Løfter nede i Sønderjylland, og det er nok saa galt; den Tale er i hvert Fald holdt adskillige Steder, den Tale, der stiller Befolkningen i Udsigt, at de skal faa Gælden slettet eller faa et meget

betydeligt Pengebeløb, som den danske Stat næppe har ansvarsfulde Folk, der vil bevilge.

Jeg beklager de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Holstein fremsatte om, at Befolkningen skulde spørge, hvor længe den skal blive ved Danmark. Hvis det ærede Medlem har Ret i, at Befolkningen stiller dette Spørgsmaal, saa siger jeg, at saa vilde det være endnu mere ansvarsløst, hvis vi ved Penge søgte at betale Befolkningen til at tage et andet Standpunkt, det har jeg i hvert Fald ikke i Sinde at gøre.

Det ærede Medlem gaar videre og siger, at de Landboforslag, som er fremsat, og som man nu siger skal gennemføres i Sønderjylland, er ikke Hjælpeforanstaltninger. Det ses der vel forskelligt paa. Disse Landboforslag er udarbejdet ikke af en socialdemokratisk Regering, men oprindelig af den Landbokommission, der har Repræsentanter for Landbruget i sig. Den har formentlig gjort op, hvad der kunde hjælpe, og hvad der ikke kunde hjælpe. Jeg har ingenlunde sagt, at de sønderjyske Landmænd alene skal være henvist til disse Hjælpeforanstaltninger, men jeg har, som enhver ved, der har hørt Talen, eller har villet læse den, peget paa en Række Foranstaltninger, som utvivlsomt særlig paatrænger sig i Sønderjylland, og som i hvert Fald er de Foranstaltninger, der er blevet paapeget for mig ved Samraad med Husmandsforeningernes og Landboforeningernes Tillidsmænd. Disse Foranstaltningers Gennemførelse haaber jeg man kan opnaa, og Arbejdet med Tilvejebringelsen af Forslag i den Retning er i Gang.

Men naar det ærede Medlem Hr. Holstein nu taler saa meget om Landbruget og om Regeringens Pligt til at komme Landbruget til Hjælp, lad mig da saa tilføje, at det er jo nu engang et privatøkonomisk Samfund, vi lever i, og jeg tror ikke, at man noget Sted har anerkendt Statens Pligt til at opretholde og afstive Erhverv, som ikke kan klare sig. Det er fra vor Side blevet præciseret som noget ønskeligt, at Staten støtter Erhvervene, men baade det Parti, som det ærede Medlem Hr. Holstein tilhører nu, og det forrige, han tilhørte, har ingen Sinde vist særlig Velvilje i den Retning. Det ærede Medlem kan jo erindre tilbage — hvis han kan erindre det — til den Tid, da Højre regerede her i Landet, da det ærede Medlem og hans Parti havde Magten her, og da der ogsaa var Landbrugs-krise, det er vel et halvt Hundrede Aar siden eller deromkring. Jeg tror ikke, det var nogen synderlig Effektivitet, der var i